

[Rahbek.]

i Anvendelse i over 3 000 Tilfælde, altsaa ikke saa ganske faa. Men disse Tal er pr. 1. Januar 1922, og det oplyses i Betænkningen, at der siden den Tid er gennemført Lovbestemmelser i adskillig flere af Staterne. Desværre findes der ikke Oplysninger om Virkningerne af de i Amerika foretagne Operationer. Det vilde jo have haft stor Interesse, om man havde haft nogle Oplysninger derom, naar man skal tage Stilling til en saa vanskelig Lovgivning. Medens det for Svejts' Vedkommende særlig var som forebyggende Foranstaltning imod Forbrydelser, er det i Amerika den anden Side af Sagen, man har haft for Øje, nemlig at hindre visse, og da navnlig vel aandsvage, Individier i at sætte Børn i Verden, Børn, som har Udsigt til at blive arveligt belastede, saa de bliver til Byrde for baade sig selv og Samfundet. Med 1922 hører Oplysningerne i Betænkningen op, men det er mig bekendt, at der i de siden da forløbne 6 Aar er foretaget mange af den Slags Operationer i Amerika — jeg har hørt om et Tal, der laa omkring 8 000. Nu kan det godt være, at man ikke kan tillægge det alt for stor Betydning, da det er mig bekendt, at over 5 000 er foretaget i en enkelt Stat, nemlig Kalifornien. Men jeg tror, det maatte være muligt at fremskaffe adskillige Oplysninger om, hvordan det har virket ogsaa i Amerika, Oplysninger, som det kunde være af stor Interesse for Udvalget at faa fat i.

Det skal ikke være nogen Bebrejdelse mod Kommissionen, at den ikke har fremskaffet disse Oplysninger. Den afgav jo sin Betænkning allerede i 1926, og da var de Oplysninger, som det sikkert nu er muligt at fremskaffe, muligvis ikke til Stede. Jeg haaber, som sagt, det skal lykkes at faa i alt Fald en Del af dem fremskaffet til Udvalget.

I det hele taget er de Erfaringer, Kommissionen har haft at bygge paa, hverken mange eller omfattende, og det er derfor meget forstaaeligt, at det Udkast til Lov, som er blevet Resultatet af Kommissionens Overvejelser, maatte blive ret forsigtigt. Jeg skal ogsaa villigt indrømme, at skal vi have en Lovgivning af denne Art, kan det vanskelig tænkes et Forslag af mere moderat Form og Indhold end det, der her foreligger til Behandling. Ministeren har jo i det store og hele fulgt Kommissionens Udkast, kun paa enkelte Punkter afviger Forslaget fra dette. Jeg skal saaledes nævne, at Kommissionen foreslaar i sit Udkast, at der skal nedsættes en særlig Kommission bestaaende

af tre, eventuelt fem Medlemmer, som skal træffe Afgørelse i de enkelte Tilfælde. Efter Forslaget bliver det Justitsministeren, der efter indhentet Erklæring fra Retslægeraadet og Sundhedsstyrelsen træffer Afgørelsen. Jeg skal sige om det Forhold, at det forekommer mig ikke at være noget særlig stort Spørgsmaal, om det er en Kommission eller, som Ministeren foreslaar, Ministeren med Bistand af disse to Institutioner, der træffer Afgørelsen, men den Motivering, Ministeren har givet for, at han har forandret det, kan jeg i det store og hele bifalde. Naar de fleste af de Personer, der vil blive Tale om, er Folk, hvis Forhold i Forvejen er til Afgørelse i Justitsministeriet, bistaet af disse to Institutioner, saa tror jeg, der kan være Fare for, at det vil gaa ud over Kontinuiteten, hvis man skyder en anden Instans ind dèr. Dertil kommer, at jeg ikke tror, at Loven vil blive brugt i ret stor Udstrækning, i alt Fald foreløbig, og jeg vil gerne tilføje, at jeg tror heller ikke, det var ønskeligt, at man gik alt for hurtigt frem dèr. Men netop fordi jeg ikke tror, den vil blive brugt i ret stor Udstrækning, synes jeg, der er mindre Grund til at nedsætte en særlig Kommission i den Anledning.

Hvad i øvrigt Forslagets enkelte Bestemmelser angaar, skal jeg ikke fremsætte mange Bemærkninger. Forslagets Karakter er jo af den Art, at Enkeltheder bedst drøftes i et Udvalg. Forslagets § 1 angaar Personer, der er en Fare for dem selv og en Trusel mod Samfundet. Det er særlig Voldsforbrydere, her er tænkt paa, eller Folk, som der maaske vilde være Fare for kunde blive det. Den Bestemmelse har jeg i Virkeligheden ingen Betæneligheder ved. Vedkommende skal selv fremsætte Begæring, han eller hun skal være fuldmyndig, og hvis vedkommende er umyndiggjort i personlig Henseende, skal Begæringen være tiltraadt af Værgen; først da kan Tilladelsen gives af Justitsministeren efter indhentet Erklæring fra Retslægeraadet og Sundhedsstyrelsen. Det er altsaa fuldstændig frivilligt, Initiativet skal komme fra vedkommende selv, der skal være klar over Beskafenheden og de antagelige Følger af en saadan Operation. Dertil kommer, hvad der efter min Mening er meget væsentligt, at denne Operation ikke fritager for Straf eller Interenering; det siges udtrykkeligt i Loven. Thi hvis det var Tilfældet, vilde Frivilligheden jo være ret illusorisk. En anden Sag er, at det maaske nok kan afværge Faren for en Internering, men det er jo netop ogsaa det, der er Hensigten med Loven.

Med Hensyn til § 2 i Lovforslaget maa